

[Freddy Madsen.]

Endnu en gang bliver det bekræftet, at bestræbelserne for en generel sænkning af uddannelsesniveaue er det erklærede mål for regeringens politik. Gennemførelsen af denne politik vil uundgåeligt få alvorlige konsekvenser for udviklingen af det fremtidige Danmark. Jeg noterer blot for en fuldstændigheds skyld, at den vej, man her er slået ind på, naturligvis også må være fyldt med løftebrud. Som eksempler skal jeg bare nævne den amputation, der foregår af Ålborg universitetscenter, og de vanskeligheder, som man skaber for amt og kommuner i det sydjyske område.

Det værste af nedskæringsforslagene drejer sig naturligvis om uddannelsesstøtten, fordi det helt åbenbart har til hensigt at afskære netop arbejderbørnene fra at få en videregående uddannelse. Man vil lægge hele støtten over til banklån, og det sker på et tidspunkt, hvor det er tvivlsomt, om de studerende kan få de nuværende statsgarantier indfriet i bankerne, i hvert fald hvis man ikke har meget velhavende forældre. Og konsekvensen vil under alle omstændigheder være en kæmpegæld, der er betænkelig for alle unge, der kun har deres egne evner at stole på.

Jeg skal ikke gå ind på detaljer i denne sag, fordi vores standpunkter er velkendte og har været diskuteret så mange gange. Men jeg vil blot slå fast, at vi nu som før mener, at støtten skal ydes gennem stipendier, og at folketinget i den nuværende vanskelige situation havde en afgjort forpligtelse til at sikre, at de statsgaranterede banklån blev erstattet af statslån.

Desværre må vi jo nok erkende, at det i det nuværende folketing er umuligt at skabe et flertal for dette standpunkt. Hr. Erhard Jakobsen, der klandrer de studerende for mangel på indsigt, kan trods sin embedseksamen åbenbart ikke læse indenad i det forlig, han selv har været med til at brygge sammen med regeringen, ellers ville han vide, at det er fuldt berettiget, at ungdommen netop reagerer mod hans og andres anslag.

Det kan ikke undre nogen, at hr. Erhard Jakobsen er flintrende ligeglåd med, hvad man mener på landets arbejdspladser og ude omkring på læreanstalterne. Vi ved meget vel, at han er flintrende ligeglåd med, hvad

almindelige mennesker her i landet i det hele taget mener. Det er måske også derfor, at der åbenbart er en tendens til, at almindelige mennesker også er flintrende ligeglåde med, hvad hr. Erhard Jakobsen mener.

Vi har også med interesse noteret os, at formanden for folketingets undervisningsudvalg, hr. Ingolf Knudsen, der jo som bekendt er partifælle til hr. Erhard Jakobsen, har den mening, at når det kommer til demonstrationer på landets læreanstalter, så er det, fordi kommunisterne har organiseret de magtfulde demonstrationer, der fandt sted i går. Vi takker for den megen ære, der således bliver os til del, men vi bliver nødt til at erkende, at det faktisk er uberettiget, at man tillægger os den ære. I virkeligheden er det jo hr. Ingolf Knudsen, hr. Erhard Jakobsen og deres partifæller, der sammen med de øvrige forligspartnere i det meget smalle forlig har provokeret, der er årsagen til protesterne. Hvis man ikke kan se det, så har man meget lidt forbindelse med virkeligheden.

Midt i de dystre skygger, der nu tegnes af et nyt sort forlig her i tinget, er det værd at notere, at protesterne dog ikke er uden virkning. Antallet af de partier, der vender sig imod de asociale forlig, er i vækst, og vanskelighederne med at sammenkoge den ildelugtende ret i den store forligsgryde, som man nu er i gang med, kan jo ikke ses uden forbindelse med den voksende protest, der er ude i befolkningen.

Jeg vil blot slutte med at konstatere, at en række af de medlemmer, som nu er parate til at føre en rabiat nedskæringspolitik mod landets ungdom, det er jo nogle af de samme, der fra tid til anden optræder fra denne talerstol med krav om, at vi skal have mere politi på grund af den stigende ungdomskriminalitet. Det er jo symptomatisk, at man selv igennem disse forslag lægger grunden til en øget kriminalitet, selv om det er et udtryk for sundheden i vores ungdom, at det ikke går langt værre. Men var der ikke anledning for nogle af disse medlemmer til alvorlig eftertanke omkring disse problemer om, at det, de ville, i virkeligheden var at udforme tingene på en sådan måde, at vi fik disse vanskeligheder, og at de til syvende og sidst ikke havde andet at pege på, der kunne løse problemerne, end mere politi.